

Obraz Doriana Graye - Hana Hegerová

Střelte si, páni, na ty růže,
z těch kytka nikdy nezvadne,
ten pugét ze střelnice
u Černý krasavice
vám léty omládne.

Střelte si, páni, na ty růže,
z těch kytka nikdy nezvadne,
ten pugét ze střelnice
u Černý krasavice
vám léty omládne.

Jednou malíř ve střelnici
z pultu zvedl pušku,
jedno oko zakryl řasou,
druhým hlídal mušku.

Trefil růži každou ranou,
papírovou, malovanou,
až z nich pugét byl.

Pak mě pozval do hospody,
z který vedly dlouhý schody
na půdu, kde žil,
na půdu, kde žil.

Říkal tomu ateliér,
měl tam věci zvláštní,
polámaný, rozhozený,
jako zbytky vášní.

Vypravoval až do rána
o portrétu Doriana,
příběh prastarej.

O tom jak se obraz měnil
podle toho, co si prožil
pan Dorian Gray,
pan Dorian Gray.

Střelte si, páni, na ty růže,
z těch kytka nikdy nezvadne,
ten pugét ze střelnice
u Černý krasavice
vám léty omládne.

Střelte si, páni, na ty růže,
z těch kytka nikdy nezvadne,
ten pugét ze střelnice
u Černý krasavice
vám léty omládne.

Uhranul mě abych nahá,
k obrazu mu stála,
k obrazu, kterým bych mladá,
navždycky se stala.

Snad, že mi ten obraz slíbil,
snad, že se mi malíř líbil,

stoupala jsem si tam.

A pak přes to malování,
došli jsme až k milování,
obraz ještě mám,
obraz ještě mám.

Visí obraz nad střelnicí,
už ho nemám ráda,
připomíná, že mi mládí
ukazuje záda.

Snad se malíř málo snažil,
obraz se mu nepodařil,
nemění svou tvář.

Já však každou novou poutí
stárnu víc a to mě rmoutí,
že byl malíř lhář,
že byl malíř lhář.

Střelte si, páni, na ty růže,
z těch kytky nikdy nezvadne,
ten pugét ze střelnice
u Černý krasavice
vám léty omládne.

Střelte si, páni, na ty růže,
střelte si, páni, na ty růže,
střelte si, páni, na ty růže,
střelte si, páni, na ty růže.